

25 במרץ 2020

לכבוד
ח"כ גבי אשכנזי
יו"ר ועדת המשנה לענייני מודיעין ושירותים חשאיים
ועדת החוץ והביטחון הזמנית
הכנסת

הנדון: מעקבים המוניים כאמצעי במאבק נגד התפשטות נגיף הקורונה

1. בעקבות הדיון בעתירות שהוגשו על ידי האגודה לזכויות האזרח, עו"ד שחר בן מאיר וארגון עדאלה (בג"ץ 2109/20 ; בג"ץ 2135/20 ; בג"ץ 2141/20), הניחה הממשלה בפני הוועדה בקשה להסמיך את השב"כ להפעיל אמצעים טכנולוגיים מכוח סעיף 6(7) לחוק שירות הביטחון הכללי, התשס"ב-2002 (להלן – "חוק השב"כ" או "החוק"), וזאת כתחליף לתקנות שעת חירום בנושא.
2. לעת עתה התיר בג"ץ לממשלה לפעול בהתאם לתקנות שעת חירום, בשל הודעת הממשלה כי בכוונתה לקיים דיון זה, אך בהחלטתו מיום 24.3.20 ציין כי "מן הראוי כי תינתן הדעת על ידי ועדת המשנה, בין היתר, לסוגיית עצם הסמכתו של השב"כ לפעול בתחום זה. כמו כן, מן הראוי להתחשב בהתפתחויות שחלו בכל הנוגע למגבלות שהטילה הממשלה על האוכלוסייה וכן ביחס להשקתה של אפליקציית "המגן" שפיתח משרד הבריאות".
3. לפעולות המעקב הטכנולוגי שתי מטרות – סיוע בחקירה אפידמיולוגית של חולים כהגדרתם בכללים, ו"אזהרת" מי שבא עמם במגע קרוב. אולם למעשה – לא מדובר באזהרה אלא בהוצאת צו בידוד אוטומטי, על כל המשתמע מכך, צו שהפרתו מהווה עבירה פלילית.
4. שימוש בטכנולוגיות מעקב נגד אזרחים, בוודאי שעה שהוא מתבצע בידי השב"כ, גוף ביטחוני בעל סמכויות עצומות, הפועל מטבע הדברים ללא שקיפות ובפיקוח מצומצם, כרוך בפגיעה חמורה בזכויות חוקתיות, ובמיוחד בזכות הפרטיות, והוא מוביל גם לפגיעה במעגל רחב יותר של זכויות – כמו הזכות לחירות ולקיום בכבוד. לעמדת האגודה לזכויות האזרח, כפי שנמסרה גם לבג"ץ, חוק השב"כ אינו סובל פרשנות המתירה להסמיך את השב"כ להפעיל אמצעיו המיוחדים למטרות שאינן קשורות לביטחון לאומי במובן הצר של המילה.
5. בכל מקרה – נצא לצורך העניין מנקודת הנחה שהממשלה מוסמכת להרחיב את סמכות השב"כ לפעול גם לעצירת מגיפה במסגרת החוק הקיים, אולם לעמדת האגודה לזכויות האזרח ספק האם ראוי לעשות זאת. לכן יש להקדים ולבחון האם ראוי בכלל לפתוח את אותו פתח מסוכן להרחבת משימותיו של השירות לנושאים אזרחיים, והאם ישנה הצדקה חזקה דיה ומבוססת המצדיקה את התקדים המסוכן, או שמא ממהרים להקריב את האיזונים והבלמים של המשטר הדמוקרטי מהר מידי ובקלות רבה מידי. שאלה זו היא שאלה מקדמית, שיש לדון בה קודם לבחינת מידתיות ההסדר המוצע.

הסמכת השב"כ לביצוע חקירות אפידמיולוגיות סותרת לחלוטין את חוק השב"כ

6. סעיף 7 לחוק השב"כ מגדיר את הייעוד ואת התפקידים שלמענם יוכל השב"כ לעשות שימוש בסמכויות מרחיקות הלכת, שניתנו לו בסעיפים 8-11 לחוק: "שמירת ביטחון המדינה, סדרי המשטר הדמוקרטי ומוסדותיו מפני איומי טרור, חבלה, חתרנות, ריגול וחשיפת סודות מדינה, וכן... לשמירה ולקידום של אינטרסים ממלכתיים חיוניים אחרים לביטחון הלאומי של המדינה, והכל כפי שתקבע הממשלה ובכפוף לכל דין."
7. לעומת תפקידים ביטחוניים אלו, מבקשת עתה הממשלה להסמיך את השב"כ להתחקות אחר אזרחים ולהעביר מידע פרטי רב עליהם ללא הסכמתם, ללא ידיעתם וללא צו שיפוטי או פיקוח, וזאת לצורך חקירות אפידמיולוגיות במסגרת טיפול במשבר בריאותי. בלימת מגיפה אינה מן העניינים שלהם ייעד המחוקק את שירות הביטחון הכללי. עתה, לצד תפקידים אלו, שהם ביטחוניים במובהק, מבקשת הממשלה להטיל על השב"כ לסייע בהתמודדות עם מגיפת הקורונה, ולצורך זה שיעשה שימוש בסמכויות המעקב ובאמצעי המעקב שבידיו, ויעביר לאחרים מידע אישי ורגיש על אזרחים ללא ידיעתם, ללא הסכמתם, וללא פיקוח שיפוטי או אחר. **אלא שבלימת מגיפה אינה נמנית על העניינים והאינטרסים הביטחוניים** שהמחוקק ייעד לשירות הביטחון הכללי.
8. חוק השב"כ מקנה אמנם לממשלה אפשרות להרחיב את סמכותו של השב"כ גם ל"תחום אחר שקבעה הממשלה". אך אפשרות זו מותנית בשני תנאים מצטברים: (א) ניתן אישור ועדת הכנסת לענייני השירות; (ב) הפעילות "נועדה לשמור ולקדם אינטרסים ממלכתיים חיוניים לביטחון הלאומי של המדינה".
9. לא ניתן לכלול חקירות אפידמיולוגיות תחת המונח "ביטחון לאומי". זוהי הרחבה מסוכנת אף מבלי להפחית ולהמעיט מחומרת התפשטות נגיף הקורונה והמחירים שלה. מדובר במחלה קשה המחייבת טיפול באחד מכל שישה אנשים שנדבקים בה. חמישה מתוך שישה לא יפתחו תסמינים או יפתחו תסמינים קלים מאוד. עיקר המאמצים המופנים כיום הם להאט ההתפשטות כדי למנוע עומס יתר על מערכת הבריאות בשל הקושי הצפוי להתמודד עם מקרי מחלה רבים בזמן קצר. צעדים אלו כוללים בשלב זה של ההתפרצות הסדר כללי המונע יציאה מהבתים למעט לעבודות חיוניות, הוראות לגבי מניעת התקהלויות ושמירה על תנאי ריחוק והיגיינה.
10. התפרצות המגיפה הינה נושא אזרחי שאינו מאיים, ואף לא קרוב לאיים, על הביטחון הלאומי. ההתמודדות עם המגיפה היא כלל עולמית, וישראל נוקטת צעדים דומים לאלו של רוב מדינות העולם. אף מדינה לא הפעילה את שירות הביטחון הכללי שלה לביצוע מעקבים דומים לאלו שמתבקשים כך.
11. הרחבת הפרשנות של המונח ביטחון לאומי לסוגיות אזרחיות כמו צמצום תחלואה ממגיפה היא מרחיקת לכת. המחוקק נתן בידי השב"כ סמכויות מרחיקות לכת ודרקוניות כדי לטפל בביטחון הלאומי ולא בנושאים אזרחיים, וזליגת הסמכויות הללו לתחומים אחרים היא מדרון חלקלק ומסוכן. מסוכן לערב את השב"כ גם בתחומים האזרחיים, אפילו בעת משבר קשה. יש די סמכויות לממשלה לטפל בנושא בלי מעורבות השב"כ.

12. יפים דבריו של עו"ד אריה רוטר, שהיה יועמ"ש השב"כ בעת חקיקת החוק: "רוב החברות הדמוקרטיות בעולם מפעילות מודיעין מסכל לטיפול מונע בנושאי ביטחון לאומי, אך לא בנושאים אחרים. הטעם לכך הוא כפול: ראשית, נושאי ביטחון נתפסים בדרך כלל כאיום קיומי על החברה ועל שיטת המשטר הדמוקרטי שלה, להבדיל מהעניין הפלילי שנתפס בדרך כלל (ולעיתים שלא בצדק) כמטרד הפוגע באיכות החיים אך לא בחיים הלאומיים או הקולקטיביים עצמם. שנית, ובהקשר שלנו זה העיקר, לקיומו של מודיעין מסכל יש מחיר חברתי כבד בהיבטי פגיעה בחירויות האדם ובשלטון החוק בעיקר במובנו המהותי. הדמוקרטיה המערבית מוכנה כנראה לשלם מחיר זה ככל שהדבר נוגע להגנה על האינטרסים הקיומיים הממשיים שלה, אך לא למען עניינים אחרים" (אריה רוטר חוק שירות הביטחון הכללי – אנטומיה של חקיקה (המכללה לביטחון לאומי, 2009) 17-18).

13. יש לקחת בחשבון כי לשב"כ יכולות טכנולוגיות יוצאות דופן וגישה למידע עצום ורב, נתוני עתק (Big Data), על כל אחד ואחת מאיתנו. סעיף 11 לחוק שירות הביטחון הכללי מעניק לשב"כ גישה מלאה לנתוני מיקום של כל אדם שעושה שימוש בטלפון נייד בתוך גבולות המדינה. בניגוד לרושם שנוצר בציבור כאילו בענייננו מדובר בעיקר במיקום הטלפון אותו נושא האדם, המידע הטכנולוגי עלול לכלול אף את היסטוריית השיחות הנכנסות והיוצאות שלנו, לרבות הודעות באפליקציות למסרים מידיים דוגמת SMS ו-WhatsApp (אך לא עיון בתוכן ההודעות), היסטוריית השימוש בכרטיס האשראי, סרטונים וצילומים ממצלמות אבטחה במרחב הציבורי וממצלמות שנמצאות במקומות שונים – כמו בתי חולים, בנקים, קניונים, משרדים, כניסות לבתים – שאת החומר מהן ניתן לנתח, בין השאר, באמצעות מערכות בינה מלאכותית וזיהוי פנים. היקף המידע שהשב"כ יאסוף, יעבד ויעביר למשרד הבריאות – אינו מוגדר בצורה ברורה ואינו שקוף.

14. לאור הפגיעה הקשה של הפעלת מעקבים המוניים על ידי השב"כ נגד אזרחים, המשנה את האיזון הקיים במדינה דמוקרטית בה אדם זכאי לכלל להיעזב לנפשו, והשלטון לא אוסף עליו מידע, יש לשקול בכובד ראש את הסטייה מגבולות פעילותו של השב"כ והסמכתו לטיפול בהתפשטות מגיפה.

15. לא די בכך שניתן להפיק תועלת כלשהי מהפעלת השב"כ לצמצום התפשטות המגיפה. יש צורך לבחון האם תועלת זו היא דרמטית, משנה מציאות, באופן המצדיק את הפעלתה. לכן יש לבחון את התועלת השולית של השימוש במעקב הטכנולוגי של השב"כ לעומת התועלת שניתן להפיק מאמצעים אחרים שכבר ננקטים ומחלופות שפגיעתן פחותה.

האם התועלת מהפעלת השב"כ מצדיקה את הרחבת סמכותו תוך ערעור האיזונים והבלמים הקיימים?

16. שאלת העיתוי: יש לבחון האם האמצעים אפקטיביים בעיתוי זה או שמא הם ננקטים בעיתוי מאוחר מדי באופן המפחית משמעותית את האפקטיביות במניעת התפשטות המחלה, כך שההצדקה להפעלתם כבר לא מספיק קרדינלית כדי לשלם את המחיר במישור הדמוקרטי. נראה שאם בכלל הייתה הצדקה לשימוש בכלים דרקוניים של מעקב והתחקות אחרי חולים באמצעים טכנולוגיים, הרי שזו הייתה בנסיבות שבהן מרבית האוכלוסייה מתפקדת כרגיל ומיעוט קטן של חולים עלול לגרום להתפרצות ניכרת. באותה עת ניתן היה אולי לסבור כי כשעל הפרק איום בשיבוש מוחלט של אורח החיים מול פרטיותם של בודדים, הכף נוטה לכיוון הפגיעה בפרטיות.

אבל, שעה שכבר יש התפרצות נרחבת בקהילה, והצעדים למניעת ההתפשטות הם בעיקר צעדים של מניעת התקהלות, ריחוק חברתי והסגר, החשיבות של מעקבים אלו פוחתת.

17. כיום יש כאלפי חולים מאומתים בישראל (ואולי יש עוד רבים שלא אובחנו). כל חולה שיופעלו לגביו אותם אמצעי מעקב 14 ימים לאחור יוביל קרוב לוודאי ל"החשדת" עשרות אזרחים שבאו עמו במגע קרוב באותם 14 הימים שקדמו לגילוי המחלה, ויתבקשו להיכנס לבידוד. די בכך להביא תוך תקופה קצרה לכך שיישלחו עשרות אלפי צווי בידוד אוטומטיים ומעגל הנעקבים יגדל בצורה דרמטית. אולם המגעים של אלו שיישלחו להם צו בידוד לא ייבדקו 14 ימים לאחור, אלא אם יפתחו תסמינים וייבדקו בעצמם, לאור מדיניות הבדיקות הנוכחית. בתקופה שבה לא היו בבידוד ודאי פגשו אחרים. כך שבכל מקרה חקירה אפידמיולוגית באמצעות מעקבים, בכמות כזו של חולים, כפי הנראה כבר לא יכולה למנוע את ההתפשטות, אלא רק צעדים של הסגר ובידוד חברתי.

18. **היחס בין המעקבים להסגר הכללי:** התועלת של הפעלת השב"כ לביצוע המעקבים חייבת להיבחן גם לאור הכוונה להתקין תקנות המטילות הסגר על מרבית התושבים, למעט יציאה לעבודות חיוניות, באופן שנראה שמיותר את הצורך להזהיר אותם באמצעים טכנולוגיים. מרבית האזרחים כבר ממילא אינם מקיימים מפגשים חברתיים מעבר למשפחתם הקרובה. לא בכדי בג"ץ ביקש מהוועדה להתייחס לכך בשיקוליה.

19. **אפקטיביות ביחס לאמצעים חלופיים:** אף מדינה דמוקרטית הנאבקת בהתפשטות נגיף הקורונה לא הפעילה אמצעי מעקב על חולים ואזרחים בידי סוכנויות הביטחון שלה, מלבד ישראל. יש לבחון כלים טכנולוגיים שונים לשיפור החקירה האפידמיולוגית ואזהרת אנשים שאינה כה קיצונית, וננקטת בידי משרד הבריאות (ואם יש צורך – ניתן לקדם חקיקה ייעודית בעניין בדחפיות). להצעות חלופיות להשגת התכלית ללא מעורבות של השב"כ אנו מפנים [לחנות הדעת](#) שהגישו ד"ר תהילה שוורץ אלטשולר ועו"ד רחל ארידור הרשקוביץ מהמכון הישראלי לדמוקרטיה (15.3.2020).

20. כפי שציין בג"ץ, יש לבחון את הנחיצות בהמשך המעקבים באמצעות השב"כ גם נוכח השקתה של [האפליקציה "המגן"](#) - כלי אזרחי המתעד את מסלול התנועה של המשתמש שהתקין אותה במהלך השבועיים האחרונים ומשווה אותו למסלול המתועד של כל המשתמשים האחרים. כל מי שמתקין את האפליקציה ויימצא שהוא חולה יוכל בקלות למסור נתוני מיקום למשרד הבריאות, באופן שמיותר את המעקב. בניגוד למעקבי השב"כ, האפליקציה מתבססת על נתוני מיקום של הטלפון, היא אינה פוגעת בפרטיות שכן המידע נשמר רק בטלפון של המשתמש, והיא וולונטארית.

21. האפליקציה לא נותנת מענה דומה לזה שיכול השב"כ לתת אבל באמצעות הדרכה והסברה, ובהנחה שמרבית האוכלוסייה תמשיך להפגין אחריות וזהירות, היא יכולה לשמש אמצעי חלופי יעיל דיו בלי צורך באמצעים כה חודרניים וכופים.

22. **אפקטיביות הכלי וסכנה לזיהוי שגוי לפגיעה באמון הציבור:** יש צורך לבחון את מידת היכולת של השב"כ לאכן באמצעות האמצעים המיוחדים "מגע קרוב" של אלפי חולים עם עשרות אלפי אנשים שבאו עמם במגע. בהתאם להנחיות משרד הבריאות מגע קרוב הוא מגע של 15 דקות לפחות ופחות משני מטרים בין אדם לאדם. עד עתה, הציבור קיבל מידע, ונדרש לעקוב אחריו ולהיכנס לבידוד ולדווח על כך למשרד הבריאות במקרה של מגע קרוב עם חולה לפי הפרסום. כלומר – סמכו על הציבור לגלות שיקול דעת ואחריות. הממשלה לא מסתפקת בהסמכת השב"כ למתן אזהרות לציבור, אלא מתירה למערכת לבצע "החשדה" של אדם המלווה בצו בידוד אוטומטי, על כל

המשתמע מכך; צו שהפרתו היא עבירה פלילית. "החשדה" כזו יכולה להיות שגויה. למשל, של שכנים ששהו במגע קרוב לחולה, אך מעבר לקיר, או של הבעלים הרשום של טלפון, שאינו משתמש בו. יש לזכור כי ההודעה שמקבל אדם אינה מנומקת ואינה מסבירה מי האדם שעמו בא במגע, ואת המיקום או השעות, ולכן אין כל אפשרות לבירור העילה לצו הבידוד האוטומטי. הודעות שגויות רבות עלולות להוביל להחלה של צו בידוד על אנשים שנהגו לפי כללי הבטיחות של משרד הבריאות וללא הצדקה. מעבר לנזק העצום שהדבר עלול להוביל לאדם, לעסקיו, למקור פרנסתו ולחירותו, ברמה החברתית הכוללת – ריבוי הודעות שגויות עלול ליצור דה-מורליזציה, לפגוע באמון הציבור בהודעת הרשויות ועלול להוביל להתעלמות מהן, להימנעות מבדיקת הודעות, או ליציאה מהבית ללא טלפון או לשימוש בכרטיסי סים חד פעמיים ביציאה מהבית. יש לבחון שהנזק בהפעלת האמצעים לא יעלה על התועלת.

23. לסיכום נקודה זו – ספק בעינינו אם התועלת מהסמכת השב"כ מצדיקה את זליגת האמצעים המיוחדים שבידיו לתחומים אחרים. יש לדרוש מהממשלה להשיג את התכליות הרצויות באמצעים אחרים, ולא באמצעות השב"כ, גם אם השגת התכליות באמצעים אחרים – כמו שימוש בחברות התקשורת, או אפליקציה וולונטארית דוגמת אפליקציית המגן שפיתח משרד הבריאות, לא יעילים באותה מידה כמו אמצעי השב"כ. בדמוקרטיה לא הכול מותר גם במאבק בטרור, וגם במאבק בהתפשטות מגיפה.

מידתיות ההסדר

24. ככל שחרף האמור לעיל הוועדה תחליט להיענות לבקשת הממשלה ולאשר את הסמכת השב"כ בעניין הנ"ל, יש לוודא שסמכות זו תוגבל במידה המרבית על מנת שהפגיעה בזכויות היסוד תהיה מידתית. תקנות שעת חירום, שמתקינה הממשלה ופוגעות בזכויות חוקתיות חייבות להיות מידתיות (ר' סעיף 12 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו). קל וחומר שהסמכת השב"כ מכוח סעיף 67(6) כפופה, גם בשעת חירום, לפסקת ההגבלה שבחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הפגיעה חייבת להיות לתכלית ראויה ולעמוד בשלושת מבחני המידתיות: מבחן הקשר הסיבתי בין האמצעי לתכלית, מבחן האמצעי שפגיעתו פחותה, ומבחן היחס בין התועלת לנזק.

25. **תקופת ההסמכה ופיקוח פרלמנטרי הדוק:** יש לוודא כי ההסמכה היא לזמן הקצר ביותר האפשרי, וזאת בשל הצורך לבחון את השפעת האמצעים והיעילות שלהם בחלוף זמן קצר מהפעלתם, ובשל הצורך לבחון את המידתיות והאפקטיביות של החקירות האפידמיולוגיות המבוססות על מעקבים בהתאם לשינוי הנסיבות, ואמצעים אחרים שנקטים. יש לדרוש כי תנאי ההסמכה הינו פיקוח פרלמנטרי שוטף, אחת למספר ימים על השימוש באמצעים, באמצעות כינוס הוועדה, ואין להסתפק בדיווח בלבד.

26. **מנגנון ערר לצורך הסרה מהרשימה** – יש לקבוע מנגנון ערר מהיר למי שקיבל צו בידוד אוטומטי עקב איתורו כמי שבא במגע קרוב לחולה, למקרה של זיהוי שגוי של מגע קרוב. לאחרונה פורסמו מספר מקרים בתקשורת על אנשים שקיבלו צו בידוד על סמך איכון שגוי, והדבר יצר תסכול עמוק (ר' תחקירים של רוני לינדר בדה מרקר, [כאן](#) ו [כאן](#)).

27. **הגבלת האמצעים:** בהחלטת הממשלה לא פורט מהו "מידע טכנולוגי". האם רק מדובר באיכון טלפוני? האם ניתן לבדוק עם מי חולה ניהל שיחות? האם ניתן להפעיל טכנולוגיית זיהוי פנים? האם

ניתן לבצע זיהוי קולי כדי לוודא למי שייך הטלפון? כל מה שנאסר הוא איסוף מידע על תוכן שיחה. יש לבחון את האמצעים המופעלים ולצמצם אותם למינימום הנדרש.

28. **מחיקת מידע ותוצרים ואי שימוש למטרות אחרות:** הממשלה מודיעה כי כל המידע שנאסף יימחק ולא ייעשה בו שימוש אלא למטרת ביצוע חקירות אפידמיולוגיות ואזהרת מי שבאו במגע קרוב עם חולים. לצד זאת, קיים חשש ברור מניצול לרעה של תוצרי המידע על ידי השב"כ, כמו זיהוי קשרים חברתיים, מקומות שאנשים פוקדים וכדומה. יש לקבוע שלא רק המידע הגולמי יימחק אלא לצד איסור מוחלט לעשות שימוש במידע לצורכי מודיעין או הפקת תוצרים מודיעיניים ואחרים, הרי שככל שיהיו כאלו גם הם יימחקו.

29. **החרגת הפעלת האמצעים ביחס לחולים מקבוצות מסוימות:** יש לדרוש כי לא יועברו לשב"כ פרטים של חולים הנמנים על קבוצות מסוימות כמו עיתונאים, אשר מתנגדים להפעלת אמצעי המעקב לגביהם בשל חשש להפרת החיסיון העיתונאי (על הרגישות היתרה של שימוש בנתוני מיקום של עיתונאים ר' בג"ץ 3809/08 [האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' משטרת ישראל](#) (פס"ד מיום 28.5.2012)).

30. **שקיפות:** יש להתנות הסמכת השב"כ בהתחייבות לשקיפות מירבית של פעולות השב"כ, מספר המעקבים שביצע, אמצעי המעקב שהפעיל במסגרת החקירות האפידמיולוגיות, ומספר ההודעות שנשלחו למי שבאו עמם במגע קרוב. יש לאפשר לציבור להבין כיצד נקבע מהו מגע קרוב. יש לאפשר לפרסם את החומרים שמובאים בפני ועדת המשנה, למעט חומרים מסווגים.

סיכום

אלו ימים מאתגרים למדינת ישראל, הן מבחינה רפואית והן מבחינה משטרית. הממשלה נוקטת שורה ארוכה מאוד של צעדים, שכל אחד מהם בזמן שגרה היה נתפס כפגיעה חמורה וחריפה בזכויות הפרט ומרקם החיים. האגודה לזכויות האזרח בישראל עוקבת אחר הצעדים השונים בדאגה. גם בעת משבר חשוב להציב גבולות. הדמוקרטיה נמדדת בדיוק באותם מצבים שבהם הציבור מפוחד, חשוף יום וליל לתרחישי אימה והוא רק מחכה עד יעבור זעם. דווקא ברגעים אלה יש לפעול בשיקול דעת ובקור רוח ולא לקבל החלטות דרקוניות וקיצוניות, ולהרגיל את הציבור בשימוש באמצעים לא דמוקרטיים, שאין לדעת האם אחרי משבר הקורונה לא יישארו עמנו.

לאור כל האמור נבקשם שלא לאשר את להסמכת השב"כ להמשיך את ביצוע המעקבים, ולדרוש מהממשלה לשפר את החקירות האפידמיולוגיות ואת אזהרת הציבור באמצעים חלופיים, וזאת כדי לא לפרוץ את מסגרת חוק השב"כ וליצור תקדים מסוכן.

יש לבחון את הצורך והתועלת במעקבים לאור העיתוי ומצב התפרצות המגיפה, ולאור אמצעים אחרים שמופעלים במקביל כמו ההסגר הכללי, ואם הנחיצות באמצעים אלו אינה רבה, או שהתועלת מהם אינה עולה על הנזק שייגרם – יש לדחות את בקשת הממשלה להסמכת השב"כ.

לבסוף, אם יוחלט כי יש נחיצות לשימוש באמצעים אלה על ידי השב"כ, נבקש שתדרשו לצמצם באופן משמעותי את סמכויות השב"כ למינימום הנדרש ולפרק הזמן הקצר ביותר הנדרש, ולהקפיד על פגיעה קטנה ככל הניתן בזכויות הפרט, בהתאם להערות לעיל.

בכבוד רב,

גל-גן

גיל-גן-מור, עו"ד

העתקים:

חברי הוועדה

הייעוץ המשפטי לוועדת החוץ והבטחון